

העותרים:

ג'וואד סיאם ואח'

ע"י ב"כ עוה"ד קרן צפריר ו/או דן יקיר ו/או דנה אלכסנדר
ו/או אבנר פינצ'וק ו/או עאוני בנא ו/או לילה מרגלית
ו/או עודד פלר ו/או טלי ניר ו/או גיל גן-מור ו/או תמר פלדמן
ו/או נסרין עליאן ו/או ראוייה אבורביעה ו/או משכית בנדל ו/או
גד ג'ראיסי ו/או אן סוצ'יו ו/או שרונה אליהו-חי

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל

ת"ד 53262, ירושלים 9153102

טל: 02-6521218 פקס: 02-6521219

נ ג ד

המשיבים:

1. ממשלת ישראל
2. שר הבינוי והשיכון, מר אריאל אטיאס
3. השר לביטחון פנים, מר יצחק אהרונוביץ
4. משטרת ישראל

ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים, ירושלים

5. הרב יצחק כהן ואח'

על ידי עוה"ד צבי אגמון ו/או אלעזר נחלון ואח'
הגן הטכנולוגי, בניין 1, כניסה ג', מלחה, ירושלים
טל': 02-5607607 פקס': 02-5639948

עיקרי טיעון מטעם העותרים

מוגשים בזאת לבית המשפט הנכבד עיקרי טיעון מטעם העותרים.
על מנת לחסוך מזמנו של בית המשפט הנכבד, לא ישובו העותרים על הטענות המפורטות בעתירה,
ובית המשפט מתבקש לראותן כחלק בלתי נפרד מעיקרי טיעון אלה.

א. כללי:

1. במסגרת העתירה דנו, התבקש בית המשפט הנכבד להורות על ביטולה של החלטת הממשלה מספר 1073, בה הוחלט על ביטולה של ההחלטה שקדמה לה, החלטה מספר 498. **משמעות ביטולה של החלטה 1073 היא כי תושב על כנה החלטת הממשלה מספר 498. בהחלטה זו, החליטה ממשלת ישראל על החזרת סמכות האבטחה בירושלים המזרחית ממשרד הבינוי והשיכון לידי משטרת ישראל.**
2. עניינן של החלטות הממשלה המוזכרות לעיל הוא במצב הקיים בירושלים המזרחית מזה שנים רבות, בו מופעלים כוחות אבטחה רבים, באמצעות חברות אבטחה פרטיות, במימון מלא של המדינה באמצעות משרד הבינוי והשיכון, לאבטחת התושבים היהודים בלבד. זאת, תחת מתן הגנה לתושבים היהודים בירושלים המזרחית – כמו גם לתושבים הפלסטינים באותו אזור – באמצעות משטרת ישראל.
3. הפרטת מערך האבטחה בירושלים המזרחית, העברתן של סמכויות מרחיקות לכת לידיים פרטיות – לרבות הסמכות להפעלת כח כופה ואף שימוש בנשק חם כלפי אוכלוסייה אזרחית – היא הפרטה פסולה אשר לא יכולה להתקיים. הטעמים לפסלותה קיימים הן במישור העקרוני (וראו: בג"ץ 2605/05 המרכז האקדמי למשפט ולעסקים נ' שר האוצר (לא פורסם), 19.11.2009), והן במציאות הנוצרת בשטח, הפוגעת באופן קשה בזכויות האדם של התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית, ומעמידה אותם בפני סכנה ממשית לשלומם ולחיהם בשל הגדרתם של כל התושבים – גברים, נשים וילדים – כסיכון בטחוני וכמחבלים פוטנציאליים. כמו כן פוגעת האבטחה הפרטית, המכוונת להגן על התושבים היהודים בלבד, בזכותם של התושבים הפלסטינים לשוויון ובזכותם לכבוד, הקבועה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
4. נזכיר, כי מסקנות אלו התקבלו גם על ידי ועדה ציבורית בשנת 2005 (להלן: "ועדת אורי אור", מסקנותיה צורפו לעתירה כנספח 3/ע), אשר מונתה על ידי שר הבינוי והשיכון דאז לשם בדיקת הסוגיה. הוועדה קבעה, כי יש להעביר את סמכויות המאבטחים הפרטיים בירושלים המזרחית בחזרה לידי המשרד לביטחון פנים ומשטרת ישראל. בעקבות אימוץ מסקנות הוועדה על ידי ממשלת ישראל, נתקבלה החלטה מספר 498 המוזכרת לעיל, אשר בוטלה זמן קצר לאחר מכן בהחלטה 1073.

ב. ביטולה של החלטת ממשלה מספר 1073 והשבת סמכויות המאבטחים לידי המשרד לביטחון פנים:

5. ראשית נבקש להבהיר, כי משמעותו של ביטול החלטת הממשלה מספר 1073 היא החזרת המצב המשפטי שקדם לה, דהיינו – השבתה לתוקף של החלטת הממשלה מספר 498 מיום 12.9.2006, נספח 24/ע לעתירה, הקובעת כך:

"הסדרת האחריות על אבטחת מזרח ירושלים

עם סיום מועד ההתקשרות בין משרד הבינוי והשיכון לבין חברות האבטחה לביצוע פעילות האבטחה במזרח ירושלים תופסק מתכונת האבטחה שנהוגה במקום.

מאותו מועד ואילך, משטרת ישראל, במסגרת אחריותה הכוללת, תפעל לאבטחת האזור במתכונת אבטחה סביבתית בהתאם לשיקוליה המקצועיים והמבצעיים..."

6. כאמור לעיל, החלטה זו נתקבלה בהתאם להמלצותיה של ועדת אורי אור, אשר עסקה בשאלת האחריות לאבטחת המתחמים היהודים בירושלים המזרחית. עוד קבעה הוועדה, כי "אין מקום להפריד בין האחריות לבין הסמכות באבטחת האתרים במזרח ירושלים, ואין לפצלה בין הגורמים השונים" (עמ' 30 לדו"ח, עמ' 103 לכרך הנספחים המצורף לעתירה).
  7. עוד נוסף ונבהר, כי העותרים מקבלים את עמדת המדינה, ההולמת גם את עמדת ועדת אורי אור המצוטטת לעיל, לפיה העברת סמכויות הפיקוח על מערך האבטחה ממשדד הבינוי והשיכון לידי המשדד לביטחון פנים, תוך הותרת מלוא סמכויות המאבטחים כפי שהן קיימות כיום, היא חסרת משמעות ואין בה כדי להוסיף דבר או לשפר את אופן הפיקוח על עבודת המאבטחים, כמו גם את מצב זכויות האדם של התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית.
  8. בניסיון להצדיק את המשך ביצוע האבטחה באמצעות חברות פרטיות, טוענת המדינה בתשובתה לעתירה כי אבטחה באמצעות חברות אבטחה פרטיות נעשית במתקנים ציבוריים או גופים בעלי רגישות אבטחתית מיוחדת או בבתי עסק שונים הפתוחים לקהל (וראו: סעיף 63 לתשובת המדינה). משום כך, מנסה המדינה לגזור גזירה שווה ממקומות אלו לירושלים המזרחית, ובדרך זו לצמצם את עוצמת הפגיעה הייחודית בתושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית.
  9. ואולם, יש להעמיד דברים על דיוקם: הענקת אבטחה ייחודית לפלח אוכלוסיה אחד, על בסיס שיוך אתני באופן מוצהר ומפורש, תוך הגדרתו של פלח אוכלוסיה אחר – על בסיס אתני אף הוא – כאיום, היא ייחודית לירושלים המזרחית. בכל יתר המקומות בהם נהוגה אבטחה פרטית, כדוגמת משרדי ממשלה, קניונים וחברות בעלות רגישות ציבורית כמוזכר בתשובת המדינה, ניתנת אבטחה למבנה ולנכנסים בשעריו, ללא כל הבחנה שהיא.
  10. למעשה, כתבי הטענות שהוגשו מטעם המדינה, הן בתגובתה המקדמית לעתירה והן בתשובתה לצו על תנאי, נראים ככתבי אישום נגד כל 300,000 התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית. המדינה איננה רואה כל פגם בקביעת הגדרות כוללניות וגורפות של מסוכנות ושל קורבנות על בסיס שיוך אתני, ואף מצדיקה את השקפתה זו בהבאת דוגמאות לאיומים בהם נתונים התושבים היהודים בירושלים המזרחית.
  11. מאידך גיסא, ובהמשך לתמונת-עולם שגויה זו, מתעלמת המדינה מאירועים אלימים של יהודים כלפי פלסטינים בירושלים, על אף שאלו הפכו לדבר שבשגרה. כך, בתשובה לשאלת ב"כ העותרים אודות פרטי האירועים הביטחוניים של יהודים כלפי ערבים בירושלים, ענתה המדינה כי אין בידיה ריכוז של נתונים אלו!
- נראו: בקשה לפרטים נוספים מטעם העותרים מיום 10.7.2013, והתשובה לבקשה מטעם המשיבים 4-1 מיום 17.9.2013, המצורפים לעיקרי הטיעון ומסומנים ע/46.
12. למען הסר ספק יובהר, כי העותרים אינם מבקשים לטעון כי יש בכך כדי להצדיק אלימות נגדית, או כי יש להשוות בין עוצמות הפגיעה בשני הצדדים. יחד עם זאת, התעלמות

ממורכבות הסכסוך בירושלים המזרחית ובחירת צד על ידי המדינה, עלולה לגרום להסלמתו וכן מביאה בפועל לאפליה על בסיס גזעני, ולפגיעה קשה בזכויותיהם של הפלסטינים תושבי ירושלים המזרחית. לעניין הפגיעה בזכויותיהם של הפלסטינים, מופנה בית המשפט הנכבד לעמודים 34-40 לעתירה, המהווים חלק בלתי-נפרד מעיקרי טיעון אלה.

13. בתשובותיהם, מתעלמים המשיבים מרישא הצו על תנאי שהוצא, ואינם מתייחסים כלל לשאלה "מדוע לא תבוטל החלטת הממשלה מספר 1073", אלא אך לשאלת העברת הסמכויות ממשרד הבינוי והשיכון למשרד לביטחון פנים. זאת, על אף שהעותרים העלו מספר הנמקות המצדיקות את ביטול ההחלטה האמורה. כך, טענו העותרים בראש ובראשונה כי החלטה זו מביאה לפגיעה בזכות לחיים ולשלמות הגוף של התושבים הפלסטינים בירושלים המזרחית (וראו: סעיפים 137-143 לעתירה); כי ההחלטה מביאה לפגיעה בזכות לשוויון וגורמת לאפלייתם לרעה של התושבים הפלסטינים (וראו: סעיפים 144-154 לעתירה); כי ההחלטה פוגעת בזכותם של התושבים הפלסטינים לכבוד (וראו: סעיפים 155-164 לעתירה); כי ההחלטה לוקה בחוסר סבירות קיצוני (וראו: סעיפים 165-171 לעתירה); וכי ההחלטה מעולם לא עברה את שלבי האישור כנדרש בחוק (וראו: סעיפים 178-188 לעתירה). עוד טוענים העותרים במסגרת העתירה, כי ההחלטה מביאה להפרטה פסולה של סמכויות המשטרה, שהן מסמכויות הליבה של המשטר ואסור להפריטן (וראו: סעיפים 189-220 לעתירה), וכי הסמכויות שניתנו למאבטחים אינן כלולות במסגרת החוק המסמיך – חוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור, התשס"ה-2005 (וראו: סעיפים 221-232 לעתירה).

14. נוכח התעלמותם המוחלטת של המשיבים מהחלטת בית המשפט הנכבד, והיעדר כל הנמקה מטעמם לשאלה מדוע לא תבוטל החלטת הממשלה מספר 1073 מיום 21.01.2007, ולאור כל האמור לעיל ובכתב העתירה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי החלטת הממשלה מספר 1073 מיום 21.01.2007 היא בטלה.

ג. הגדרת סמכויותיהם של המאבטחים:

15. בחלקו השני של הצו על תנאי, הורה בית המשפט הנכבד כך:

"כמו כן יש לנמק מדוע המשרד הממשלתי האחראי לא ישקול שוב את הגדרת סמכויותיהם של המאבטחים."

16. עמדת העותרים היא כי אין כל הצדקה לנוכחות מאבטחים פרטיים במימון המדינה בשטחי ירושלים המזרחית. עמדה זו פורטה בהרחבה במסגרת העתירה, והעותרים מפנים לנוסח העתירה להרחבת טענותיהם בעניין זה. אשר על כן, יתייחסו העותרים להלן לנושא סמכויות המאבטחים, מבלי לגרוע בעמדתם בדבר אי-חוקיות מערך האבטחה הפרטית כולו.

17. ניתן לחלק לשניים את סוגי הסמכויות שניתנו למאבטחים: סמכויות שניתנו בהתאם לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, וסמכויות שניתנו ללא כל הסמכה חוקית.

18. כך, בהתאם לסעיף 3(א1) לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, ניתן להסמיק מאבטחים פרטיים לשם שמירה על "מקום מגודר", ובהתאם לס"ק ה', סמכויות המאבטחים יכולות לחול גם על "סביבתם הקרובה" של המקומות המפורטים בסעיף.
19. אמנם, סבורים העותרים כאמור כי גם ביחס למקומות המותרים למתן שירותי אבטחה בהתאם לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, בנסיבות העניין הסמכת המאבטחים איננה חוקית שכן היא מהווה הפרטה פסולה של סמכויות המשטרה ונעשית תוך פגיעה באוכלוסייה הפלסטינית בירושלים המזרחית.
20. ואולם, בפועל מבצעים המאבטחים פעולות נוספות רבות אשר אינן נכללות בגדרי החוק המסמיק, ומשום כך, אינן חוקיות. הדברים אמורים ביחס לליווי היהודים ברחובות, וביחס לשליטה על מצלמות האבטחה הפרושות ברחבי ירושלים המזרחית.
21. באשר לליווי היהודים ברחובות: כאמור, חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור איננו מאפשר הסמכת מאבטחים לביצוע אבטחה בשטח פתוח (כלומר – שלא בתוך או בסביבות מתחם מאובטח כלשהו). בנסיגה להתמודד עם המצב החוקי, טוענת המדינה (וראו: סעיף 100 לתשובת המדינה לצו על תנאי, וכן בפרוטוקול הדיון מיום 12.12.2012, בעמוד 4 שורות 4-15) כי בשעה שהם מאבטחים את התושבים ברחובות, המאבטחים נעדרים כל סמכות יתרה על אזרח רגיל. כלומר, לשיטת המדינה, המאבטחים פושטים מעליהם את סמכויותיהם כמאבטחים, ומבצעים את הליווי בעודם בתפקיד ובעודם אוחזים בנשק שניתן להם לצורך מילוי תפקידם, אך ללא סמכויות מיוחדות. בעת הגיעם חזרה לגדרי המתחמים המאובטחים, הם לובשים מחדש את סמכויותיהם ושבים לתפקידם.
22. ברור לכל, כי עמדה שכזו איננה יכולה להתקבל, שכן היא מעוררת קושי הן מבחינת הבנת המאבטחים את סמכויותיהם בכל רגע נתון, והן מבחינת תפיסת התושבים המתגוררים בירושלים המזרחית את סמכויות המאבטחים.
23. נזכיר, כי בתשובתה לצו על תנאי מציינת המדינה כי **ישנם למעלה משלוש מאות ליוויים מדי יום** ברחבי ירושלים המזרחית (רגליים ורכובים), וכי **הליוויים תופסים בין שליש ל- 40% מנפח עבודתם של המאבטחים** (סעיף 93 לתשובה). בשל המספר הגבוה של הליוויים, ברור כי לא ניתן להתייחס לנושא בקלות ראש ולשלוף מהשרוול פרשנות מאולתרת לסמכות זו, כפי שעושה המדינה.
24. למען הסר ספק נציין, כי טענת המדינה כאילו עבודת האבטחה בהר הזיתים חורגת מגבולות העתירה (סעיף 111 לתשובת המדינה לצו על תנאי) היא שגויה ואבסורדית. שכן, לא רק שהעתירה איננה תוחמת עצמה לפי מתחמים, אלא שגם לשיטת המדינה (לפיה העתירה חלה רק על "אזורי מגורים"), הליוויים הרכובים אל הר הזיתים ובחזרה ממנו מתבצעים בלב השכונות הפלסטיניות בירושלים המזרחית (מפני התושבים הללו בדיוק אמורים המאבטחים להגן), תוך הענקת סמכויות למאבטחים בניגוד לדין.
25. זאת ועוד: כמפורט בסעיף 72 לעתירה, בשנת 2010 נורה ונהרג על ידי מאבטח תושב סילוואן, מר סאמר סרחאן. האירוע התרחש בסביבות השעה 4:00 לפנות בוקר בשכונת סילוואן.

במצלמת אבטחה אשר תיעדה את האירועים (אם כי לא את הירי עצמו), נראה רכב המאבטחים כשהוא נוסע הלך ושוב כ- 3-4 פעמים במשך כ- 20 דקות, ברחובות סילוואן. המאבטח שנחשד כי ירה במנוח טען כי היה בדרכו לתדלק את רכב האבטחה בדרך חברון, אך אין בכך כדי להסביר את הנסיעה במעגלים ברחובות, במקום נסיעה ישירה לתחנת התדלוק.

לשם השלמת התמונה נבקש לעדכן, כי תיק החקירה נגד המאבטח היורה נסגר מחוסר ראיות, וערר על סגירת התיק הוגש מטעם משפחת המנוח ביום 10.12.2013.

26. בהמשך לכך, בסעיף 39 לתשובת המדינה לצו על תנאי מצויין כי "ישנם מתחמים בהם אין אבטחה קבועה אלא נערכים סיורים עיתיים על ידי מאבטחים או בהתאם להתראה אלקטרונית (וכך גם במתחמים בהם ישנה אבטחה רק בחלק משעות היממה)". מציאות זו, במסגרתה מבצעות חברות האבטחה הפרטית "סיורים עיתיים" ונמצאות בכוננות להתראה אלקטרונית, עומדת בניגוד להצדקה הבסיסית לקיומו של מערך האבטחה הפרטית, לפיה משטרת ישראל איננה מבצעת אבטחה סטטית (כלומר, אבטחה הצמודה למקום מסויים או לאדם כלשהו). בסעיפים 59-60 לתשובת המדינה לצו על תנאי, מפורטת תפיסת ההפעלה המשטרית ככזו הבנויה על "אבטחה מרחבית שמשמעותה נוכחות משתנה (דינאמית) של הכוחות במרחב הציבורי בהתאם להערכת הסיכונים" (סעיף 60 לתשובת המדינה).

27. גם ביצוע מטלה שכזו, המאפשרת סיורים בשטח כשיטת פעולה, איננה כלולה במסגרת הסמכויות המותרות בחוק המסמך, המתייחס אך ורק לנוכחות קבועה במקומות מוגדרים. ממילא, במצב בו המאבטחים מגיעים מעת לעת לסיורים סביב המקום המאובטח, לא ברור מה יתרונם של המאבטחים על פני משטרת ישראל, ומדוע יש צורך בביצוע משימה זו על ידי חברת אבטחה פרטית.

28. אף ביחס להצבתן של מצלמות אבטחה רבות ברחבי ירושלים המזרחית, הנשלטות על ידי חברות האבטחה, עמדת העותרים היא כי אין לכך כל סמכות חוקית. סוגיה זו אף מדגימה את השינויים לרעה החלים בשטח עם חלוף הזמן, המעידים על הרחבת סמכויות חברות האבטחה.

29. כך, בסעיף 67 לתגובתה המיקדמית של המדינה לעתירה, נאמר כי "המצלמות משמשות לאבטחת המתחמים בלבד", וכי הן קבועות ואינן ניתנות להזזה. בשל כך, טענה המדינה כי "נמנעת אף היכולת התיאורטית, ככל שהיתה כזו, להקמת פגיעה בפרטיות".

30. בחלוף כשנה וחצי בלבד, בתשובת המדינה לצו על תנאי, מודה המדינה בסעיף 39 כי פרט למצלמות האבטחה אשר אינן ניתנות לשליטה מרחוק, ואשר נועדו להגן על מתחמי המגורים וסביבתם הקרובה, נוספו מספר מצלמות הניתנות לכיוון מרחוק, ואשר שולטות על המתרחש בצירי תנועה בירושלים המזרחית.

31. במסגרת הבקשה לפרטים נוספים שנשלחה על-ידי ב"כ העותרים לב"כ המשיבים 1-4, המצורפת לעיקרי הטיעון כנספח ע/46, נתבקשו המשיבים להשיב לשאלה: "מי שולט במצלמות האבטחה ובסרטים המוקלטים באמצעות מצלמות אלו?" בתשובה, ענה משרד הבינוי והשיכון כך:

"במצלמות האבטחה שולטים בזמן המשמרת" ("בזמן אמיתי") מאבטחי יחידת האבטחה. הגישה והאחריות לסרטים מוקלטים, לעומת זאת, מצויות בידי מנהל המשימה של חברת הניהול ולמנב"ט מזרח ירושלים בלבד..." (הדגשות במקור)

32. חוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור איננו מאפשר בכל דרך שהיא שליטה על מצלמות אבטחה על-ידי מאבטחים פרטיים – בין אם אלו מאבטחים של חברות האבטחה או של חברת הניהול, ובין אם מדובר בשליטה "בזמן אמיתי" או בסרטי הצילום המוקלטים. אין ספק, כי בעצם הצבתן של מצלמות אבטחה מתכוונות אשר לא ניתן לדעת לאן הן פונות, בשליטה עליהן ובשמירת החומרים המצולמים מצוי פוטנציאל לפגיעה בזכות הפרטיות של התושבים העוברים ברחוב והמתגוררים בבתי הנמצאים בטווח המצלמות. הפגיעה בפרטיות גדלה עשרות מונים, שעה שהיא מתבצעת על ידי גוף פרטי ולא על ידי המדינה.

33. משום כך, וגם בהקשר זה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי אין ולא יכולה להיות כל סמכות לחברות האבטחה הפרטיות לשליטה במצלמות האבטחה הפרושות בירושלים המזרחית – בין אם עסקינן בשליטה "בזמן אמיתי", ובין אם בשליטה בסרטי ההקלטה.

34. ההתפתחויות באמצעים בהם נוקטים המאבטחים מדגימות את הבעייתיות הרבה הטמונה בהסמכת המאבטחים באופן רחב לשמירה על היהודים בירושלים המזרחית. שכן, בנסיון להגן על הציבור היהודי, נוקטים המאבטחים פעולות שונות, אשר אינן מותרות במסגרת החוק המסמיך. אף אם יוגדרו באופן ברור יותר סמכויות המאבטחים באמצעות נהלים שונים, ברי כי כל עוד הגוף האוסר הוא הגוף המסמיך, ניתן לצפות להרחבה מעת לעת של סמכויות המאבטחים, ככל שיחפצו גופי הביטחון.

35. באשר לענידת תגי-שם על ידי המאבטחים: חוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור קובע, כי המאבטחים מחוייבים לענוד באופן גלוי לעין תג, המזהה את המאבטח ואת תפקידו. חשיבות הדברים בענייננו היא רבה, שכן המאבטחים אינם לובשים מדים המזהים אותם כבעלי תפקיד (וראו: סעיף 121 לתשובת המדינה לצו על תנאי). במצב כזה, תגי השם אמורים לשמש לא רק לצורך זיהוי שמי של המאבטח, אלא קודם כל לצורך זיהויו כמאבטח. אמנם, טוענת המדינה באותו סעיף, כי המאבטחים עונדים על צווארם תג זיהוי שמי. במידה ואכן המאבטחים עונדים על צווארם תג זיהוי (וספק רב אם כך הוא הדבר, שכן איש מהעותרים לא ראה בירושלים המזרחית מאבטח העונד תג-שם), הרי שתג זה מוסתר מתחת לחולצותיהם ואיננו נראה לעיני הציבור.

36. נציין, כי גם במכרז האבטחה (מכרז 21/2012) כל שנאמר בקשר לתגי-השם הוא, כי באחריות חברת האבטחה לוודא כי המאבטחים מגיעים למשמרת כשהם לבושים בהתאם לקוד הלבוש המפורט, הכולל גם "שרוך וכרטיס מזהה". לא ברור לעותרים האם הכוונה היא לתג שם (להבדיל מכרטיס נוכחות למשל), ובכל מקרה, לא נאמר כי על חברת האבטחה לוודא כי תג השם חשוף לעין הציבור. יובהר, כי פרט לכך אין כל התייחסות אחרת במכרז לענידת תגי-שם, או לחובת חברות האבטחה לספק תגי-שם לעובדיהן (וזאת בניגוד, למשל, לחובת החברות לספק לעובדיהן חגורות למכנסיים או כובעי זיהוי). קשה להאמין, כי בהיעדר תקצוב

תגי השם וקביעת חובה על אספקתם וענידתם במסגרת המכרז, החברות בוחרות באופן וולנטרי לעשות כן.

37. באשר לעריכת אימונים בשטחים ציבוריים: גם כאן, ניכר כי עמדת המדינה איננה ברורה ועומדת בניגוד למציאות. כך, טוענת המדינה באופן נחרץ בסעיף 118 לתשובתה לצו על תנאי, כי "יחידת האבטחה אינה מבצעת אימונים בשטחי השכונות. לא זו בלבד, אלא שאף ישנו איסור גורף לקיום אימונים שכאלה." (ההדגשה במקור).

38. אך מייד בהמשך אותה פסקה בדיוק, מודה המדינה כי "מתבצעת השלמה (לתכנית ההכשרה ואימוני המאבטחים – ק"צ) בשטח לצרכי היכרות ויישום החומר התיאורטי בתנאי אמת מול מורכבות המשימה ומושא האבטחה, וזאת בתוך המתחם המאובטח וסביבתו הקרובה..." (ההדגשה במקור). לעותרים לא ברור כיצד מתיישבת הטענה בדבר האיסור הגורף לקיום אימונים בשטחי השכונות, עם הודאת המדינה בדבר עריכת אימונים שכאלה "בתנאי אמת" בסביבת המתחמים המאובטחים (כלומר - מחוץ להם). ברי, כי גם בעניין זה חורגים המשיבים וחברות האבטחה מהמותר על פי חוק.

39. מכל האמור לעיל עולה, כי עבודת המאבטחים והאופן בו הם ממלאים את תפקידם חורגים באופן ניכר מההסמכות שניתנו להם בחוק.

40. יש להניח, כי הכרסום המתמיד בזכויות התושבים הפלסטינים המתגוררים בסמוך להתנחלויות היהודיות והגדלת הסמכויות הניתנות למאבטחים בניגוד לחוק, נובעים בחלקם מנסיון של הגורמים הממונים על האבטחה להתמודד עם האתגרים שמציב בפניהם השטח. גם מטעם זה, סבורים העותרים כי יש להשיב את סמכויות המאבטחים – לכל הפחות בהיבטים המפורטים לעיל, דהיינו: בכל הפעולות הנעשות במרחב הציבורי – לידי משטרת ישראל, אשר לה נתונות סמכויות נרחבות יותר לשמירה על הסדר הציבורי באופן שוויוני ותוך איזון בין בטחון הציבור לבין שמירה על זכויות הפרט.

41. לאור כל האמור לעיל ובכתבי הטענות שהוגשו מטעם העותרים, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמבוקש בראש העתירה, לקבוע כי החלטת הממשלה מספר 1073 מיום 21.1.2007 היא בטלה.

12 בדצמבר 2013

קרן צפירי, עו"ד

ב"כ העותרים